

VALERIE THERIEL

ZPOVĚDI NOČNÍ MŮRY

Valerie Thériel

ZPOVĚDI NOČNÍ MŮRY

Věnováno:

blízké i vzdálené duši Alexein,
pro připomenutí, proč přišel pocit...

Vyhoření

Kdož po léta se cele neodevzdal druhým,
aby sám sebe neztratil,
nakonec shledává, že sám v sobě se ztrácí...
Počíná pátrat v emocemi zanesené duši.
V zajetí obav svých a nejistoty potácí se.

Kdo vlastně jsem a co mi chybí?
Proč nemám vůli žít?
Co stalo se s mou silou,
když dokázal jsem zranit bytost milující?
Kde slabost vzala se a temnota v mé duši?
Co hledat mám a najít? Jak dál?

Proč srdce moje náhle ztrácí dech,
krev tekoucí teď na popel se mění
a celá bytost cítí vyhoření?
Proč tělo únava mi obtáčí jak had
a netěší mne to, co měl jsem rád?

Jak dále žít a co mám chtít?
Pověz mi, strachu!
Proč mlčíš teď, když tolik řečí pokaždé jsi měl?
Vždy pošeptal jsi mi, co já jsem nevěděl!

Však pravdy nebyly to, zdá se...

Iluminace

Cítíš v sobě to chvění?
Když na kotouči osudů
se v hroty šípů plamen taví
v předzvěsti nejmocnější z bouří.

Já duši trpící dal slib.
Co je víc, nežli slovo Boží?
Bez štětce plátno nebe barvím
ze šedé v šarlat, jak si pomsta žádá.

Již v přímce sudby figurky se řadí.
Královna citů rozkvetla a září,
za stínem jejím bůh války je malý,
teď dechem sváru růži neponičí.

Tvůj mluvčí zbabělých lstí lhářů,
odříznut zákrytem hvězd oněměl.
Teď k rozumu se nepřimkneš
a svědomí hlas nepřemluvíš.

Tak blízko země je dnes modla šelem,
ke kráse bledé nebudou však výt,
v domě s hranicí bezživotí pluje,
žal nese těm, jež temno v sobě nosí.

Já slunci na chvíli jen skryji tvář,
zrcadlem nepřiznaných citů,
vše, čím jsi dnes a chceš být, zmizí,
zbyde jen čistá pravda obnažená.

Zářivý srpek bude se ti smát,
až rojem rozpálených šípů,
jak brouk, ležící na krovkách,
zůstaneš přibit, než se světlo vrátí.

Ač chtěl bys zůstat hluchoslepý,
po nocích se sílící bledou září,
spatříš tu, k níž tě luna poutá,
uslyšíš cizí jméno, které volá.

Netečně vzdálené jí křik tvůj vítr neodnáší,
také ses odvrátil a nyní vina pálí,
provázek střežený jí, tebou pohrdaný,
už držíš v rukou sám...

Pole slz krutosti vydalo, co jsi zasel,
dosud jsi netušil, jak nevýslovně tíží,
když touhy ukryté ti masky žerou s chutí,
hladových červů, jimž bezmocně čelíš.

Přetvářka na popel a ruka v křeči chytá,
co z jistého se stalo nedosažitelným.
Dle svého slibu tebou dané vrátím,
nyní již víš, že v temnotě jsi zbloudil.

A ona pokojně si spí, je volná...

Jablko duše

Od první chvíle zrak odtrhnout nelze,
však moje ústa pravdu nevysloví.
Vždyť jsem tě nehodná, tak nečistá!
Ty neobyčejná jsi, Alexein.
Co náznaky tvé znamenají...
Zjistím to dříve, než mi sbohem dáš?

Nemluvíš a já se odpovědi bojím,
až osud jablko roztíná vedví.
Tak jdi a žij - ať šťastný jsi!
Vidím, jak oči tvé o pomoc křičí.
Snad po důvodu měl bych pátrat...
Však chci ho znát?

Když volí rozum, skutečné já spí...
Hnědne a scvrkává se oddělená půle,
po léta na vzduchu cituprostém.
Jadřinec plísni přetvářky je pokryt
a červi iluzí z něj vše živoucí vykousali.
Snad ty jsi v bezpečí a šťastný, Alexein...

Má ústa nikdy pravdu nevysloví...
Zklamání nořím v řeku krve svojí,
jž brodím se klid nalézt v říši stínů.
Vír něčí vůle řeku vysouší však náhle
a dveře na onen svět uzavírá slovy:
Vzdej to! Ty nezemřeš mi, moje Alexein!

Konečně volím srdcem, hledám...

Své duši správné jméno dávám
a zahalená pláštěm tajemnosti,
po stopě zanechané jdu a ptám se:
Splynula jsem ti s davem z minulosti?
Má tajemnice, někoho mi připomínáš!
Doufám, že jsi to ty, má Alexein...

Však radost střídá ledový spár hrůzy,
když košík pravdy na práh mysli tvojí kladu.
Odpusť mi bolest, kterou jsem ti způsobila!
Já chránila tě! Proč jsi stále sám?
Jak to teď žiješ? A čím je to vina?
Nezeptal jsem se... Moje tedy?

Teď tvoje ústa pravdu nevysloví,
ač mysl naléhavě o to samé žádá.
Naděje světlo zabliká a zhasne,
když připravena dát vše na oltář,
zmateně čelím ostří nedůvěry.
A co když štěstí není, Alexein?

Co zachránil jsi, to teď hyne lží,
když stále v dáli jsi a uzavřený.
Srdce mé na cizí hrudi necháš bít,
jablko duše nikdy nespojí se.
Tak jsi to chtěl, když mou vůli narušil jsi?
A co když se mnou zemřeš, Alexein?

Čí kletba volbu srdcem upřela mi,
když moje chtění váhu nemá?
Vždyť k ničemu je tato spása,
žít jen pro život sám pro mě není!
Opět mi sbohem dáš, má Alexein?

To náznaky tvé znamenají?

Ve světě strachu jinou cestu hledám,
k vykoupení z nicoty bezživotí,
ke které řeka vlastní krve vede.
Však oči mé jen jedinou vždy vidí.
Kdy skončí tajemí a popírání?
Proč moje ústa pravdu nevysloví?

Jak volit má ten, kdo volbu nemá?
Rty uzamknout, ochránit tajemství,
opět dát sbohem jablka svého půli.
Takhle to pro nás chceš, toť vůle tvá?
Pak moje ústa pravdu nevysloví...

Snad za tisíc let...
Uličkou kráčet budu,
v těch šatech slavnostních.
Do sebe zapadnou dvě půle.

Snad za tisíc let...
...ta duše já a ty, ten člověk,
bude(me) Alexein.
Čas přece není.

Tak čekej, duše Alexein.
Já čekám...